

BÚCSÚ ÁKOS

Csak én

Szeretnék messziről látni
egy összeomló tűzhányót
ne érjen utol a tűz
ne hulljon rám kő
csak puha hamu
ne halljam a robajt
csak késve
mikor már halkabb
messze leülnék
csak én

végignézném ahogy pusztul a táj
és megöregednék
mialatt ő széles mosollyal
gügyögve-zöldellve újjászületik
hogy vénségem eltemethessék benne

És boldogok

Zúg a szél.

Fodrozza a vizet a folyó tükrén,
amibe olykor egy-egy esőcsepp is belehal.
Két daliás ló tavaszodik ki a parton
a fák közül.

Rohannak a folyóval
és repesnek az örömtől, hogy gazdátlanok,
akár a zuhanó esőcseppek.

A lovak nem tudják,
hogyan a szél a folyással ellentétes irányba
fújja a víztükröt,
miközben a folyam tömege a mélyben
a másik irányba zúdul.

Ők vakon, a felszínnel rohannak visszafelé,
szélesebesen vágatnak az általuk vélt haladás irányába.
Nem ismerik a sötétséget.

Reggelből a kis világba

Kifordult arcunk lesütve
földön várjuk a megváltást

Nincs más
csak elpattant erek
tömeg lakta vérszegény terek
ahol túl sok a test
és kevés a székelyen.

Világvége-óra
szépségnek piaci kilója
drágább a koporsó mint az élet
nem rémiszt meg téged
tudomásod sincs róla
hogy naphosszat huszonnégy óra
gép vagy